International Organisation for Economic and Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen verhuisden in 2012 naar Tanzania. In de jaren sindsdien hebben ze als neuroloog en bio-informaticus bijgedragen aan betere patiëntenzorg en de ontwikkeling van de medische wetenschap in Tanzania. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO maakt dit al tien jaar mogelijk. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a neurologist and a bioinformatician. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" has been indispensable for making this possible. Your continued support is much appreciated.

Augustus 2023

Lieve allemaal,

Ik schrijf dit voorzichtig omdat er een wandelende tak op de rand van mijn toetsenbord zit, in de EEG kamer van het ziekenhuis. Vanmorgen heb ik schoongemaakt omdat ik per ongeluk het raam had laten openstaan en er vannacht een avontuurlijk dier binnengekomen is (kat, aap, bushbaby: het kan allemaal hier) dat ongeveer elk wit laken bewandeld en bepoept heeft. Jammer dat ik ze al naar de ziekenhuiswasserij gebracht heb: een foto van de pootafdruk zou een leuke zomerquiz geweest zijn voor de dierenkenners onder de lezers! Ik liep gisteren terug vanuit het ziekenhuis tussen de gevangenen in oranje overalls door, die met kapmessen het gras aan het maaien waren terwijl rondom hen de verpleegkundestudenten in zuurstokroze uniforms een werkstuk zaten te maken aan de bankjes bij het gras. Althans -- onder het mom van werk, want ze gaapten allemaal giechelend de gevangenen aan die onder schot gehouden werden door verveelde cipiers die op een tandenstoker kauwden. Ik kon er natuurlijk geen foto van maken (het vroeg erom met die heldere kleuren want leek net een theater-opstelling) maar het trof me weer hoeveel er altijd te zien en te leren is van een samenleving die niet de onze is. En ben maar weer snel doorgelopen tussen die zwaaiende kapmessen door.

De zomers in Tanzania zijn interessant omdat ze meer ruimte bieden om dingen te doen en te beleven die niet meteen te maken hebben met school en kinderen. Wat "daaraan bijdraagt" is onze grote overgang van 8 naar 4 familieleden in ons huis, nu Hugo (bijna 17) een beurs heeft gekregen voor het United World College in New Mexico (Verenigde Staten). Ik dacht dat ik gewend was aan kinderen ver weg, maar dit slaat toch wel alles! Wij ouders zijn misschien nog wel meer benieuwd naar zijn nieuwe verblijfsplaats dan hijzelf. De Verenigde Staten zijn natuurlijk veel in het nieuws met schietpartijen op scholen en een terugkeer naar ultraconservatieve normen en waarden,

tot aan boekverbrandingen toe. Hij komt hier uit een samenleving die ook niet de makkelijkste is, maar die wel veel vrijheid biedt en tolerantie voor elkaars godsdienst of stam. Zijn verblijf gaat daardoor waarschijnlijk wel des te boeiender worden.

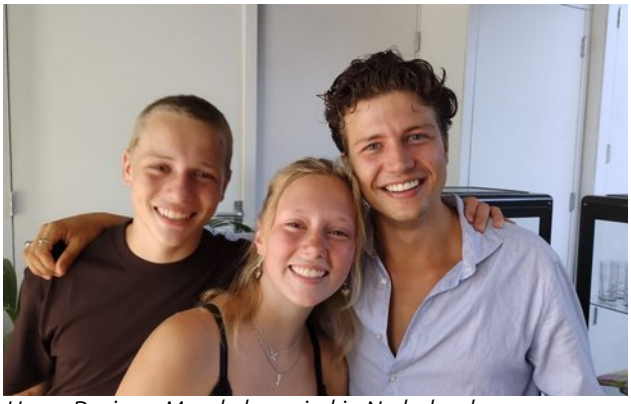

Hugo, Doris en Marek, herenigd in Nederland

Op dit moment zijn er drie van onze kinderen die uit hun koffers leven en zijn neergestreken in mijn ouderlijk huis: Hugo op weg naar de Verenigde Staten volgende maand; Doris die gaat studeren in Utrecht; en Willem die gaat studeren in Groningen. Ida heeft net een kamer in Utrecht weten te bemachtigen. Ik wilde deze nieuwsbrief gebruiken om nog een keer onze enorme dankbaarheid te laten zien naar onze ouders. Die het allemaal voor ons doen omdat wij zo nodig hier willen werken: engelen bestaan. We hadden dit niet kunnen doen zonder jullie hulp.

Ik had bedacht dat het thema van deze nieuwsbrief liefdadigheid zou moeten zijn. Dat is namelijk een fenomeen waaronder wij zelf vallen in de ogen van velen (wij denken vooral dat we gewoon ons werk doen, maar dan onder bijzondere omstandigheden), en dat door de eeuwen heen heeft bestaan. In veel godsdiensten is het verrichten van liefdadigheid een vast onderdeel dat bijvoorbeeld in bepaalde perioden per jaar terugkomt. We hebben een Ishmaili vriendin (dat zijn de volgelingen van de Perzische Aga Khan) die soms langskomt met een kofferbak vol met kokosnoten of fruit dat uitgedeeld moet worden op een bepaalde dag om zo te voldoen aan de verwachtingen van het geloof. Charitatief komt van caritas. Charité is het beste en grootste ziekenhuis van Berlijn maar komt oorspronkelijk voort uit een dienst aan de armen van de stad. Wij vallen ten dele in de categorie medische liefdadigheid en geven onze tijd, kennis en vaardigheden weg aan de armere mensen in deze wereld -- en dat kunnen we allemaal doen dankzij jullie steun.

Een bijzondere speler in dit veld heeft ervoor gezorgd dat wij sinds 2020 in KCMC onze dwarslaesiezorg op veel verschillende vlakken kunnen steunen, verbreden en een gezicht kunnen geven. Door de jaren heen heeft zowel Fidesco als deze donor die Fidesco hierin ondersteunt een groot verschil gemaakt in de behandeling en revalidatie van deze vaak jonge mensen, maar ook in onderwijs en kennis over deze aandoening bij het personeel en de familieleden en vrienden die deze mensen vaak moeten verzorgen zodra ze het ziekenhuis verlaten, want revalidatiecentra bestaan hier niet.

Marieke kocht het eerste krukje gemaakt door een van haar revalidatiepatiënten (foto met toestemming)

Ik heb net gebruik gemaakt van de ‘stilte’ van de zomer om de boekhouding af te maken van dit project, met ook veel dank aan de penningmeester van Fidesco die ervoor zorgt dat alle begunstigden hun financiële ondersteuning toekomt. Dit varieert van een Maasai die zijn werk wil voortzetten ondanks

zijn beperkingen tot aan het plannen van een 'Awareness Walk' dwars door Moshi met een organisatie die gerund wordt door ex-patiënten van het ziekenhuis die nu allemaal rolstoelgebruikers zijn. Ook de studenten van UWC East Africa gaan weer meelopen. En ze hebben zelfs de politie-muziekkapel zo ver dat ze ons muzikaal begeleiden!

Veel gezondheidsinitiatieven, scholen, culturele centra, gezondheidsinstellingen en andere projecten hier zijn tot stand gekomen door liefdadigheid, en hoe langer we hier zitten, des te breder en diverser de 'landkaart' van deze projecten wordt. Het interessante is dat er een gewoonte is om potentiële donoren juist *niet* in te lichten over al bestaande projecten met identieke doelen. Je zou maar eens je eigen donatie-inkomsten mislopen! Zelfs in KCMC zien we dat wij als *long term stayers* waarschijnlijk de beste 'landkaart' van de bestaande onderzoeksprojecten hebben. Wij zelf zijn dan ook vaak degenen die onderzoekers met elkaar in contact brengen zodat ze het (gesubsidieerde) wiel niet opnieuw hoeven uit te vinden. Uiteindelijk wordt de duurzaamheid van dat soort onderzoek en de mate van samenwerking en rekenschap naar de 'funders' er alleen maar beter op.

Veel liefdadigheidsprojecten worden nu gerund door mensen die ervoor zijn opgeleid door buitenlanders, soms met voortdurende steun en soms overgenomen door de overheid. Misschien zijn er wel evenveel liefdadigheidsprojecten gesneuveld door voorstelbare en invoelbare factoren: geldgebrek, corruptie, tijdgebrek of niet niet kunnen bemachtigen van een vergunning (wat dan weer direct te maken heeft met de 3 andere factoren). Je kunt er voor kiezen om altijd zoiets te benadrukken als illustratie dat 'ontwikkelingshulp niet werkt'. Maar ik houd ervan om te benadrukken wat er wél werkt, en wat er wél vruchten afwerpt. Dan denk ik dat de balans uiteindelijk toch vaak positief uitvalt en wordt er iets beter van (vaak onvermijdelijk samen met bepaalde mensen uit de management-top) en werken ze samen verder aan verbetering en versterking van dit land. Zoiets kun je ook benadrukken – het is de keuze tussen het halfvolle of halflege glas.

In deze regio zijn er ook andere voorbeelden van liefdadigheid die minder roemrijk en voorbeeldig zijn. Het varieert van ware charlatans tot aan grote overheidsorganisaties die soms de plank misslaan wat betreft projectkeus. Zo is er de Oostenrijkse ontwikkelingsorganisatie MIVA die een van onze vrienden een nieuwe naam bij haar acroniem heeft gegeven: Mzungu Ideetjes Voor Afrika *[Red.: "Mzungu" is Europeaan, of meer algemeen: iedereen zonder een zwarte huid.]* Marco en ik schieten altijd in de lach als er weer een auto voorbij rijdt met deze afkorting op de deur.

Op uitnodiging van een vriendin bezochten we met zijn tweeën dit jaar voor het eerst Serengeti National Park

De inmiddels bekende Nederlandse columniste Renske de Greef schreef "in haar jonge jaren" een boekje over haar werk in een weeshuis in Moshi ('En je ziet nog eens wat', 2009). Dit was een van de allereerste boeken die we, nota bene in Moshi, lazen over de plek waar we uiteindelijk nu al 11 jaar wonen en werken. Het was een rake beschrijving van de vrijwilligersindustrie in Moshi zoals die er nog steeds is.

'Voluntourism' is een onveranderd lucratieve bron van inkomsten voor lokale ondernemers, omdat toeristen die graag iets betekenisvols willen doen met hun verre reis naar Afrika en dan behoorlijk wat aan een organisatie moeten betalen om die ervaring van werken in een weeshuis, waterputten graven, scholen bouwen enzovoorts te realiseren. En iets dat geld oplevert veroorzaakt vaak wildgroei, zeker als licenties en vergunningen deze ontwikkelingen nauwelijks kunnen bijbenen, zeker niet op het ethische vlak. Die kinderen in weeshuizen zijn vaak niet echt weeskinderen maar worden erheen gebracht door hun ouder(s) omdat sommige instellingen zo goed lopen dat het een soort kostschool is. Als vrijwilligers erachter komen dat hun wezen geen wezen zijn kunnen ze soms op een bijna verontwaardigde manier reageren -- terwijl het eigenlijk natuurlijk goed nieuws is voor iedereen! Het is gewoon de werkelijkheid hier en je kunt pragmatisme nou niet echt een misdaad of overtreding noemen.

In Moshi was een organisatie actief die zowel straathonden redde als ook ambities had om (zonder professionele achtergrond) kinderen met cerebral palsy op te vangen in een tehuis. Vervolgens probeerde men de kinderen therapie te geven door ze bij de honden te laten – iets wat bij iedereen de wenkbrauwen zou moeten doen rijzen, vooral als het gaat om weerloze kinderen en getraumatiseerde dieren. Dit was een ongelooflijke culturele en medisch-ethische misser. Een persoon van deze organisatie kwam vervolgens op onze afdeling kindergeneeskunde om kinderen voor dit tehuis te ronselen door de moeders van deze zieke kinderen (vaak voor de zoveelste keer opgenomen met een verslikpneumonie, ondervoeding of epilepsie) geld aan te bieden om hun kinderen over te nemen. Onze voormalige afdelingsleidster heeft deze persoon eigenhandig het ziekenhuis uit gezet en als persona non grata verklaard. Ik was zo trots op haar! Deze organisatie had geen achtergrond in de medisch complexe zorg die dit soort kinderen nodig heeft. Het is de enige keer geweest dat ik een Tanzaniaanse collega-kinderarts in huilen zag uitbarsten toen ze zag in welke toestand deze kinderen aangeboden werden voor policontrole. Ze zijn veel gewend in de medische zorg, maar dit was het ene na het andere kind dat onder de vlag van liefdadigheid was overgenomen door een organisatie die niet in staat was om de juiste zorg te bieden. Het ziekenhuis heeft toen alarm geslagen en deze toestanden zijn gelukkig niet meer voorgekomen.

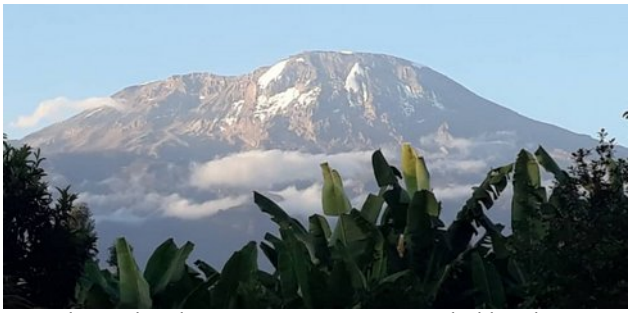

Uitzicht op de Kilimanjaro gisteren, met schokkend weinig over van de gletsjers die de top bedekten toen we hier elf jaar geleden kwamen wonen

Er is in de buurt van Serengeti en Ngorongoro zelfs een heel ziekenhuis dat drijft op donaties en hulp van toeristen, artsen tot aan beroemdheden toe die toch iets willen betekenen voor de plek van hun fijne safarivakantie – wellicht opdat ze zich minder schuldig hoeven te voelen. Soms krijg ik verwijzingen van collega-neurologen uit de VS die met de beste bedoelingen dan daar 'even poli komen doen'. Patiënten worden dan verwezen naar ons met de vraag om onderzoeken die we niet hebben, of medicatie voorgeschreven die niet beschikbaar of onbetaalbaar is. Deze patiënten zijn vaak zo respectvol en onder de indruk van de deze artsen dat ze veel te veel geld besteden aan te hoge verwachtingen.

Ooit kreeg ik een stuipend kind op de poli dat de hele 6 uur durende reis naar KCMC al aanvallen had – de moeder was de peperdure medicatie begonnen die de bezoekende buitenlandse collega had voorgeschreven, was na een maand blut en belandde met haar kind

op deze manier bij ons. Het is overigens wel een vrij goed ziekenhuis. Maar deze voorvallen illustreren hoe goede bedoelingen niet per se tot goede uitkomsten leiden.

Steven en Vicky - de twee overgebleven kinderen in Moshi - hebben nu alle ruimte in de Land Rover

Dus ja, liefdadigheid: we doen het allemaal! Het is een aparte kosmos met al zijn verschijningen, mooi en lelijk. Ik hoop dat bezoekers van het land na een bijdrage aan zo'n liefdadigheids-project dan tenminste met een beter gevoel het land verlaten dan Renske – die overigens vanuit haar toen twintigerperspectief wel zeer scherp (en grappig), kon ontleden hoe de wereld van liefdadigheid werkt (of niet). Ik raad haar boek dus wel elke Nederlandse co-assistent, onderzoeker, of andere bezoeker met een langer verblijf aan.

Steven (13)

Hallo allemaal, het is nu vakantie. We zijn net terug van een safari naar Mkomazi, dat is een gebied vlakbij Moshi en Kenia. We gingen erheen met onze vrienden die hier in de straat wonen en die niet naar huis kunnen *[Red.: studenten van UWC East Africa, namelijk 2 meisjes uit Khartoem van wie de familie gevlucht is naar Egypte en dit land heeft nu zijn grenzen gesloten voor Soedanezen; een vluchteling uit Zuid Soedan; een jongen uit Congo-Brazzaville van wie de ouders willen dat hij hier blijft omdat zijn Engels nog niet goed genoeg is, het arme joch]*. We hebben olifanten, leeuwen, een neushoorn en nog veel meer wild gezien van heel dichtbij. Maar het coolste was dat we een zebra konden aaien! Zijn naam was Zebedayo maar natuurlijk maakten we daar Zebradayo van. Hij was zo mooi met die strepen en het voelde een beetje als een paard of als een ezel aan.

Ik ga nu naar M3 en het is bijna hetzelfde als M2 maar meer ingewikkeld. Nu is het zomervakantie en ik speel nu heel veel basketbal en ik doe nu ook heel veel fitness. Ik zwem ook elke dag, behalve als het zwembad dicht is. Er zijn nog een paar kinderen hier met wie ik afspreek maar veel vrienden zijn naar andere landen deze zomer.

Soms speel ik ook videogames op mijn laptop. Ik speel Fortnite, Minecraft en Need for Speed. Voor deze spelletjes heb je een muis nodig en mijn oude muis was kapot dus ik heb met mijn vader en Vicky een nieuwe gekocht. Deze is veel cooler omdat hij verlichting heeft in regenboogkleuren. Nu kan ik lekker gamen!

Steven vissend aan de kust

En verder is het wel leuk. Ik heb ook twee nieuwe hele hete snacks geprobeerd. Een heette "lime and flamin' hot cheetos" en de andere was "2x spicy habanero lime ramen noodles". Ik kon mijn tong niet meer voelen toen ik ze op had.

Vicky (12)

Hoi! Ik ben Vicky. Deze zomervakantie is tot nu toe erg leuk. Ik ben op safari geweest, naar het strand en naar warmwaterbronnen. Ik ben wel verdrietig dat mijn beste vriendin naar Duits-land gaat verhuizen, dus nu breng ik veel tijd

met haar door. Net voordat ik met Steven en mijn ouders naar het strand ging, zwaaide ik over mijn trampoline (ik heb een schommel die eroverheen hangt) en toen brak tijdens het slingeren plotseling het touw. Ik viel er af en stootte mijn kin op het metalen deel van de trampoline, en daarna ook mijn mijn buik. :(

Bij de afstudeerceremonie van mijn broer danste ik met drie vriendinnen op "New Rules" van Dua Lipa. Het was eng, maar het werd uiteindelijk best leuk.
Op het strand was het leuk en ik ging ook hotdoggen met Steven. *[Red.: dat is waterskiën op een soort opblaasbare drijvende worst]*. Ik was te bang om ver te kajakken, dus ik bleef dicht bij de kust en mijn ouders en Steven gingen ver weg. Ik heb uiteindelijk zelfs een radslag van de pier gemaakt.

Marco

Ik geniet ieder jaar van de rust die over Moshi neerdaalt in de zomermaanden. Niet dat het de rest van het jaar zo'n drukte is, maar er is een merkbaar verschil wanneer de school is leeggelopen. Leerlingen, leraren en de meeste andere expats (velen van wie in onze wijk wonen) zijn naar hun thuisland of vakantiebestemming afgereisd. In de stad is het dezelfde rommelige drukte als altijd – zoveel expats wonen hier nou ook weer niet! -- maar toch voelt het anders. Vandaar ook het "vakantietintje" aan deze aflevering.

Voor Noord-Tanzania is het hoogseizoen, maar daar is aan onze kant van de regio niet veel van te merken. De meeste toeristen reizen direct van Kilimanjaro International Airport naar het westen, naar de beroemde parken: Tarangire, Lake Manyara, Ngorongoro en Serengeti. Moshi ligt ten oosten het vliegveld. Weliswaar komen elk jaar ook duizenden toeristen deze kant op om de Kilimanjaro te beklimmen, maar daar merk je in Moshi zelf weinig van. Zij reizen veelal gelijk door naar de dorpen bij de ingangen van het park, om de volgende ochtend vroeg te beginnen aan de klim. Tanzania's belangrijkste exportproduct, het toerisme, is in feite geconcentreerd in maar een heel klein aantal – zij het bijzonder spectaculaire – attracties.

Van overheidswege is er weinig aandacht voor het ontwikkelen van toerisme buiten de grote staatsparken, terwijl er daarbuiten ook zoveel moois te zien is. We reisden afgelopen week voor een weekje vakantie naar de kust. Op aanraden van een vriend namen we dit keer niet de directe weg, maar een omweg met een overnachting in het Usambara gebergte. De directe route gaat grotendeels over "snelweg T002" van Moshi naar Dar es Salaam, een tweebaansweg die door tientallen dorpjes voert. Stel het je voor als 400 km rijden door een 50-zone, met onderbrekingen waar je even 100 mag – als je niet net achter een van de veel te zwaar beladen trucks zit die je zelfs te voet nog zou kunnen bijhouden, en dan natuurlijk net ter hoogte van een misplaatste doorgetrokken streep die garandeert dat er verderop een verkeersagent staat die zich al verheugt op zijn naderende smeergeld.

Op weg door het Usambara gebergte naar de kust

Kortom, de tocht over het asfalt is lang, traag, en wordt extra vervelend gemaakt door nodeloos oponthoud bij de talloze politiecontroles, die het kennelijk niet verhelpen dat Tanzania het hoogste verkeerssterftecijfer heeft van Oost-Afrika. Per inwoner telt Tanzania bijna tien keer zo veel verkeersdoden als Nederland, bij maar een fractie van de verkeersdichtheid. Zelfs op asfalt is autorijden hier dan ook vrij inspannend.

Onze alternatieve route, hemelsbreed korter maar wel over bergpassen in plaats van door de vlakte, betekende honderd kilometer *rough roading*. Ook inspannend, maar met zoveel meer voldoening door de schoonheid om ons heen – én het ontbreken van 50-zones, sjokkende vrachtwagens, en gesprekjes met verveelde verkeersagenten. Aanvankelijk leek Google Maps tot onze verrassing de weg te weten, maar navigator Steven kreeg bedenkingen na meerdere pogingen om ons paadjes op te sturen die zelfs voor een behendig motorrijder een uitdaging waren geweest. Op een allengs smaller en steiler koeienpad waar de Land Rover ternauwernood nog achteruit kon, besloten we terug te gaan naar de bewezen aanpak in Afrika: volg bij elke splitsing de breedste weg, en check als je mensen tegenkomt dat je niet per ongeluk terugrijdt naar waar je vandaan kwam.

We overnachtten in Lushoto, een stadje op 1500 meter hoogte in het Usambara gebergte. Het is een vreemde gewaarwording om na de beklimming vanuit de onafzienbare dorre vlaktes van de *Maasai Plains* die het schijnbaar verlaten gebergte omringen, ineens aan te komen in een hooggelegen dal waar weer volop leven is. Een beetje als de strips waarin Donald en zijn neefjes door een spleet in een rots kruipen en terecht komen in een onontdekte groene vallei.

Door zijn hoge ligging is het in Lushoto aangenaam koel. Die koelte, de dichte bebossing op de steile dalen, het geluid van bergbeekjes, de geur van eucalyptus en naaldbomen: het voelt alsof je in de Alpen op vakantie bent! De begroeiing is alleen anders, voller en lichter groen, met die typisch grote bladeren van de tropen. En het is natuurlijk vreemd dat het 18 graden is, maar dan wel in de koudste tijd van het jaar. Voor ons komend uit Moshi voelde het ook echt als winter: wij hadden dikke truien en sokken aan!

Het klimaat van de Usambara's moet in de Duitse en Britse koloniale tijd erg aantrekkelijk zijn geweest voor de bezetters. Lushoto telt voor zijn omvang opmerkelijk veel hotels, maar wel vooral uit vergane tijden. Het hotel waar wij overnachtten was meer dan een eeuw oud. We sliepen in een prachtige houten kamer (waarin we bezoek kregen van een nieuwsgierige muis), uitkijkend over een groene vallei. We zagen wel wat toeristen – er waren die dag zelfs twee Intrepid trucks aangekomen, vrachtwagens omgebouwd voor het vervoer van groepen die in etappes de "overland" tocht maken van Kaapstad naar Caïro, maar het is allemaal toch vrij kleinschalig als je het vergelijkt met wat het ooit geweest moet zijn, en – gezien zijn unieke schoonheid en soortenrijkdom – opnieuw zou kunnen zijn.

Het grootste obstakel voor toeristen, en dat geldt nog meer voor de adembenemende plek aan de kust waar we daarna verbleven: bereikbaarheid. De afstanden in Tanzania zijn groot en het verkeer is traag. Binnenlandse lijnvluchten naar Tanga zijn afgeschaft, en daarmee valt de kust buiten bereik van toeristen. Ik denk dat Tanzania kansen laat liggen door zich alleen te richten op de grote staatsparken. Voor een prikkie zou je aan een peperdure safarireis een weekje Usambara's of ongerepte kust kunnen toevoegen. Dit zou geweldig bijdragen aan het economisch (re)vitaliseren van die gebieden. Maar ja, die opbrengsten vloeien niet, zoals de torenhoge toegangsgelden voor de parken, rechtstreeks naar de overheid … en zo blijft er in Tanzania heel veel moois ongerept.

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met ruim elf jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de druk- en verzendkosten van deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.
FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.
Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via Tikkie op *www.fidesco.nl*
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

LET OP!
FIDESCO verduurzaamt.
Wilt u in de toekomst ons nieuws blijven ontvangen, geef dan uw emailadres door op info@fidesco.nl

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

FIDESCO